

Ἀλέξω ἡ, πολλαχ. Ἀλέξον Μακεδ. (Χαλκιδ.)
 ὁ κύριον ὄν. Ἀλέξω θηλ. τοῦ Ἀλέξις.

Ὡς κύριον ὄνομα πολλαχ. 2) Ὡς συνθηματικὴ
 λ. στόμαχος, συνήθως σκωπτικῶς : Μακεδ. (Χαλκιδ.) :
 Π νάει ἡ καημέν' ἡ Ἀλέξον κὶ δὲν ἔχ' νὰ φάῃ !

Ἀλεοῦσα ἡ, ἀμάρτ. ἀλιοῦσα Αἰτωλ. (Ἀκαρναν.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλόη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.
 ὁ φυτὸν κενταύριον τὸ λεπτοανθές (centaurion
 tetraeflorum) τῆς τάξεως τῶν γεντιανωδῶν (gentiana-
 ceae), πικρὸν ὡς ἡ ἀλόη (ιδ. ΘΧελδράιχ 60). [**]

ἀλέπα ἡ, ἀλώπα Μακεδ. (Ζουπάν.) ἀλούπα Ἡπ.
 (Χιμάρ.) Κύπρ. Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ. Μάγ. Σιάτ. κ.ά.)
 ἀλούπου Μακεδ. (Βέντσ. Μάγ.) ῥούπου Μακεδ. (Γκριντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ. Τὸ ἀλούπου κατὰ τὸ ἀλου-
 ποῦ, δι' ὃ ιδ. ἀλεποῦ.

Τὸ ζῷον ἀλώπηξ ἔνθ' ἀν. : Μιὰ ἀλούπου μ' ἔναν λαγὸ
 πιάσκαν μπρατίμ', ἡ ἀλούπου εἶχε σκουπὸ γιὰ νὰ τοὺν πιάσ'
 τοῦ λαγὸ νὰ τοὺν φάῃ (ἐκ παραμυθ.) Μάγ. || Φρ. Δὲ ρουτοῦν
 τ'ν ἀλούπα ποῦ θὰ βάλ'ν τ' ἀρνίθια (δὲν ζητεῖ τις ὁδηγίας
 καὶ συμβουλὰς παρ' ἀνθρώπου δολίου καὶ ἐπιβούλου)
 Μακεδ. || Παροιμ. Ὡρ'σαν 'ν ἀλούπα κ' ἡ ἀλούπα 'ν οὐρά τ'ς
 (διέταξαν τὴν ἀλεποῦ καὶ ἡ ἀλεποῦ διέταξε τὴν οὐράν της.
 Ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν, οἵτινες ἐνῶ διατάσσονται νὰ ἐκτελέ-
 σουν τι παρακαλοῦν ἄλλον νὰ τὸ ἐκτελέσῃ) Σιάτ. κ.ά.
 Μεταφ. ἡ λ. καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου, τοῦ πονηροῦ Κύπρ.
 Συνών. ἀλεπας 1, *ἀλεπέντζω, ἀλεπήκα, ἀλέπι 1, ἀλε-
 πὸς 1, ἀλεποῦ 1, *ἀλεπούδα, *ἀλεπούνα. Πβ. ἀλέπα-
 κας 1, ἀλέπαρος.

ἀλέπακας ὁ, Πελοπν. (Λακων.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέπι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ακας.

1) Ἀλώπηξ ἄρρην : Σκότωσα ἕναν ἀλέπακα. Ἡ λ. καὶ
 ὡς τοπων. Πελοπν. (Μάν.) 2) Κλέπτης τῶν ὀρνίθων
 (διὰ τὴν γνωστὴν τῆς ἀλώπεκος ιδιότητα νὰ ἀρπάξῃ τὰς
 ὀρνίθιας). Συνών. κλεφτοκοιτῆς. 3) Τὸ ὀπίσθιον
 μέρος τοῦ ἀρότρου, ἡ οὐρά τοῦ ἐλύματος, εἰς τὴν ὁποίαν
 προσαρμόζεται ἡ ἐχέτλη. Πβ. ἄλεπας 2.

ἀλεπάκι τό, ἀμάρτ. ἀλουπάκι Κεφαλλ. κ.ά. — Λεξ.
 Γαζ. (λ. ἀλωπέκιον) ἀλ'πάκ' Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ.
 Τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος ἡ μικρὰ ἀλώπηξ. Συνών.
 ἀλεπέλλι, ἀλεπίτσα 1, ἀλεπίτσος, *ἀλεπόπικο, ἀλε-
 πόπουλλο, ἀλεπουδάκι, *ἀλεπουδέλλα, ἀλεπου-
 δέλλι, ἀλεπούδι 1, ἀλεπούλλι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ.
 Ἀλ'πάκ' καὶ τοπων. Στερελλ. (Φθιώτ.)

ἀλέπαρος ὁ, ἀμάρτ. ἀλούπαρος Κύπρ. ἄλ'παρος
 Ἡπ. Μακεδ. (Φλόρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ, παρ' ὃ καὶ ἀλ'ποῦ, ὅθεν ὁ
 τύπ. ἄλ'παρος. Ὁ σχηματισμὸς διὰ τῆς μεγεθυντικῆς
 καταλ. -αρος.

Μεγάλῃ ἀλώπηξ ἔνθ' ἀν. : Ἄσμ.
 Νὰ εἶχαμ' ἕναν ἄλ'παρο, | νὰ ἔτρωε τὸν πετεινὸ
 ποῦ ἔφαε τὸν τάβανο
 Ἡπ. Συνών. ἀλέπουδος.

ἄλεπας ὁ, ἀμάρτ. ἄλουπας Κεφαλλ. ἄλουπος
 Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπός.
 1) Ἀλώπηξ Πελοπν. (Κυνουρ.) : Ἄσμ.
 Νὰ εἶχαμε, τί νὰ εἶχαμε ; | νὰ εἶχαμ' ἕναν ἄλουπο,
 νὰ ἔτρωε τὸν πετεινόν, | ποῦ ἔφαγε τὸν τάβανο.
 2) Τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ποδὸς τοῦ ἀρότρου, τὸ
 ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἐλύματος Κεφαλλ. Πβ. ἀλέπακας 3.

***ἀλεπᾶτα** ἐπίρρ. ἀλουπᾶτα Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀλεπᾶτος.

1) Καθ' ὃν τρόπον βαδίζει ἡ ἀλώπηξ, ἤτοι μετὰ προσο-
 χῆς καὶ ἄνευ θορύβου. 2) Κρυφίως.

***ἀλεπζά** ἡ, ἀμάρτ. ἀλουπζά Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ζά.

Δέρμα ἀλώπεκος. Συνών. ἀλέπι 2, ἀλεπὸς 2, ἀλε-
 ποτόμαρο, ἀλεποῦ 2, ἀλεπουδέρα. Πβ. ἀλεπόγουνα.
 Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλουπζά Πελοπν.
 (Καλάβρυτ.) Ἀλουπζές Κύπρ.

ἀλεπέλλι τό, ἀμάρτ. ἀλ'πέλλ' Λέσβ.
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ, παρ' ὃ καὶ ἀλ'ποῦ, ὅθεν
 τὸ ἀλ'πέλλ'. Ὁ σχηματισμὸς διὰ τῆς παραγωγικῆς
 καταλ. -έλλι.

Μικρὰ ἀλώπηξ : Παροιμ. Γ'ἀλ'ποῦ ἱκατὸ χροινῶ τοῖ
 τ' ἀλ'πέλλ' ἱκατὸ δέκα (ἐπὶ τῶν θρασέων. Πβ. ἀλεπό-
 πουλλο, ἀλεπουδέλλι). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀλεπάκι.

***ἀλεπέντζω** ἡ, ἀλ'πέντζου Στερελλ. (Πλάτ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -έντζω. Διὰ τὴν κατάλ. πβ. καὶ γραιά - γραιέντζω κττ.
 Ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *ἀλέπα.

ἀλεπήκα ἡ, ἀλωπήκα Καππ. (Ἀραβάν.) ἀλεπήκα
 Καππ. ἀλιπήκα Καππ. (Ποτάμ. Σίλ. Σίλατ.) ἀλιπήκα
 Καππ. (Φλογ.) ἀλίπηκα Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλώπηξ ἀντὶ ἀλεπέκα. Διὰ τὸ ἡ
 ἀντὶ τοῦ ε πβ. Δουκ. ἐν λ. ἀλεποῦ «αἱ τῶν ἀλωπήκων
 καταδύσεις».

Ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *ἀλέπα.

ἀλεπήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλουπήσιους Θράκ. (Ἀδρια-
 νούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) ἀλ'πήσιους Ἡπ. Οὐδ.
 ἀλεπέσ' τό, Πόντ. (Σάντ.) Πληθ. ἀλεπέδᾱ τά, Πόντ.
 (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ήσιος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀλώπεκα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.)
 Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) : Ἀλ'πήσιον τουμάρ' Ἡπ.
 Ἀλουπήσιον γ'ναρ'κὸ Καστορ. 2) Τὸ οὐδ. ἐνικ. καὶ πληθ.
 οὐσ., προσποιήσεις, πανουργίαι Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.
 Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.) : Φρ. Ποίω ἀλεπέδᾱ (ποιῶ ἀλ. ἤτοι προσ-
 ποιῶμαι, ὑποκρίνομαι, πανουργεῖομαι) Κερασ. Εὐτάγω
 ἀλεπέδᾱ (κάμνω κτλ.) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ἀλεπίά.

ἀλέπι τό, Ἡπ. Θράκ. κ.ά. ἀλούπιν Κύπρ. ἀλούπι
 Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Ἡπ. Ἴων. (Σμύρν.) Καππ. (Σίλ.)
 Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ. ἀλούπ'

Θράκ. (Αίν.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ά. αλούπισ ό, Πελοπν. (Στεμν.)

Έκ του ούσ. άλεπός. Διά τώ άρσ. αλούπισ πβ. τώ στόμα και ό στόμας, τώ άθότυρο και ό άθότυρος κττ.

1) Άλώπηξ Ζάκ. Ήπ. Θράκ. (Αίν. κ. ά.) Ίων. (Σμύρν.) Καπ. (Σίλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κύπρ. Πελοπν. (Λάστ. Στεμν. κ. ά.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ά.: Τ' αλούπιν έβγαλεν τ' άμ-μάδκια του γαδάρον (έκ παραμυθ.) Κύπρ. Ούλουτζίματα αλουπιών (ώρυγαι άλωπέκων) Σίλ. || Φρ. Είναι αλούπι (έπί του εύφυοϋς, πονηροϋ και πανούργου δια τήν γνωστήν τής άλώπεκος πανουργίαν) Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Ήρτεν τ' αλούπιν τώ καθούπιν, τώ τελώνιον τής γής, τώ όχτρομούτσουνον (έξ έπφδ.) Κύπρ. || Άσμ.

Ευπνί τ' αλάφια γιά βοσκή, τ' αλούπια γιά κυνήγι Σμύρν.

Κράζει τ' αλάφια 'ς τή βοσκή, τ' αλούπια 'ς τώ κυνήγι Ήπ.

Έρθε τ' αλέπι, | έφας τώ πετεινί,
ποϋ 'λάλει και ξύπνα | τώ δόλιο τώ γέρω

Ήπ. Θέ μου, μη κράξη ό κόκορας και ξημερώς ή μέρα
κ' εκείνος ό πεντέρημος άρχισε νά λαλάη,
αλούπισ νά τόν φάη

Στεμν. Συνών. ιδ. έν λ. *άλέπα. Ή λ. υπό τόν τύπ. 'Αλούπισ και έπών. 2) Δέρμα άλώπεκος Ήπ. Πελοπν. (Λάστ. κ. ά.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ά. — Λεξ. Βυζ. Συνών. ιδ. έν λ. *άλεπιά.

Ή λ. υπό τόν τύπ. 'Αλούπι και ώς τοπων. Πελοπν. (Άρκαδ.)

άλεπιά ή, άμάρτ. αλουπιά Κύπρ.

Έκ του ούσ. αλέπι, παρ' ό και αλούπι.

Πανουργία, πονηρία: Σάν αλουπιά φαίνεται ή δουλειά ποϋ σοϋ έκατάφερεν. || Φρ. Παίξει αλουπκιές (έπί του ύποκριτοϋ και δολίου). Συνών. άλεπήσιος 2, άλεπότη, άλεπουδιά, άλεπωσύνη. Πβ. άλεπογανξά.

άλέπιστος επίθ. Πόντ. (Τραπ. κ. ά.)

Τώ μεταγν. επίθ. αλέπιστος.

Ό μη έκλεπισθείς.

άλεπίτικα επίρρ. Θράκ.

Έκ του έπιθ. άλεπίτικος.

Πονήρως, ύπούλως: Μē κοιτάζει άλεπίτικα. Τά 'κλεψε άλεπίτικα.

άλεπίτικος επίθ. Θράκ. άλ'πίτ'κους Θεσσ. (Πήλ.)

Έκ του ούσ. άλεποϋ, παρ' ό και άλ'ποϋ, και τής παραγωγικής καταλ. -ίτικος.

1) Ό άνήκων εις τήν άλώπεκα Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ.: Δέρμα άλεπίτικο. || Φρ. 'Αλ'πίτ'κα καμώματα (πανουργίαι) (Πήλ.) 2) Πονηρός Θράκ.: 'Αλεπίτικο μάτι.

άλεπίτσα ή, άμάρτ. άλωπίτσα (Παρνασσ. 8,698) αλουπίτσα Λεξ. Γαζ. (λ. άλωπέκιοϋ) άλιπίτσα Παξ. άλ'πίτσα Μακεδ. ('Ανασελ.)

Ύποκορ. του ούσ. άλεποϋ δια τής παραγωγικής καταλ. -ίτσα.

1) Μικρά άλώπηξ (Παρνασσ. 8,698) — Λεξ. Γαζ. ένθ' άν. Συνών. ιδ. έν λ. άλεπάκι. 2) Είδος σταφυλής με

έπιμήκεις βότρους όμοίους πρός ούράν άλώπεκος, ή τών άρχ. άλωπεκίς (ιδ. ΜΣτεφανίδ. έν Λαογρ. 9 (1926) 445) Μακεδ. ('Ανασελ.) Συνών. άλεποουρά 2. 3) Φυτόν τι, έκ του όποιου κατασκευάζονται σάρωθρα Παξ. [**]

***άλεπιτσερό** τό, άλιπιτσερό Παξ.

Έκ του ούσ. άλεπίτσα και τής παραγωγικής καταλ. -ερό.

Τόπος ένθα φύεται τώ φυτόν άλεπίτσα 3.

άλεπίτσος ό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ύποκορ. του ούσ. άλεπός δια τής παραγωγικής καταλ. -ίτσος ώς και άνθρωπίτσος, παιδίτσος κττ.

Μικρά άλώπηξ. Συνών. ιδ. έν λ. άλεπάκι.

***άλεπόβακλος** επίθ. Θηλ. αλουποβάκλα Κύπρ. αλουποβάκλισσα Κύπρ.

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και βάκλα.

Ό έχων ούράν ώς ή τής άλώπεκος, ήτοι μακράν και θυσανωτήν, επί ζώου. Συνών. *άλεποούρης.

άλεπόβηχας ό, άμάρτ. αλουπόβηχ-χας Κύπρ.

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και βήχας.

1) Βήξ ξηρός και άνευ φλέγματος, βραγχνώδης δέ ώς ό τών άλωπέκων. 2) Ή νόσος κοκκίτης (όνομασθείσα ούτω δια τόν ξηρόν βήχα).

άλεπογανξά ή, Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και γανξά.

Πονηρία, πανουργία άλώπεκος (έκ μεταφ. τών έλιγμών δρόμου, τούς όποιους ύποτίθεται ότι κάμνει ή άλώπηξ έκ λόγων προνοίας). Πβ. άλεπιά.

άλεπογανίζω άμάρτ. αλουπογανίζω Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) άλ'πογανίζω Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ. κ. ά.)

Έκ του ούσ. άλεπογανξά.

Δαπανώ τόν χρόνον μου ματαιώς περιφερόμενος έδω και εκεί ένθ' άν.: Ούλη μέρα σήμερα άλ'πογανίζω! Κλουτσιοχ.

άλεπογάνισμα τό, άμάρτ. αλουπογάνισμα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ του ρ. άλεπογανίζω.

Τώ άσκόπως περιφέρεσθαι έδω και εκεί.

άλεπόγουννα ή, Λεξ. Λάουνδ. Μ. Έγκυκλ. άλιπόγ'να Θράκ. ('Αδριανούπ.) άλ'πόγουννα Ήπ. άλεπουδόγουννα άγν. τόπ.

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και γούνα. Ή λ. και παρὰ Σομ. Τώ άλεπουδόγουννα έκ του θέματος του πληθ. άλεποϋδες. Παρὰ Βλάχ. αλουπουδόγουννα.

Γούνα, μηλωτή έκ δέρματος άλώπεκος. Πβ. *άλεπιά.

άλεποθάνατος επίθ. Χίος άλιποθάνατος Χίος (Καρδάμ.) 'λουποθάνατος Κύθηρ. Μεγίστ. Πληθ. άλιπου-θάνατα τά, Λέσβ.

Έκ τών ούσ. άλεποϋ και θάνατος.

1) Ό προσποιούμενος τόν άσθενή (θά έσήμαινε πρώτον τόν προσποιούμενον τόν νεκρόν έκ μεταφ. τής ιδιότη-

